

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Az égbolt márciusban

Metamorfózisok

*Mohács-tavas, mely sikerekkel
kicsit felold és elvakít.
Petőfinek tűnik az ember,
a hold leér az ablakig –*

*dühös sugár a szolga-égből,
remény, hogy ez az átlagunk:
jelkép-ember csupa elégből
vagy inkább mégis meghalunk!*

*Így talpig dachban, mint a gipszelt
törött bokájú betegek,
elolvassuk, hogy mire tippelt,
s elmozdítjuk a hegyeket.*

*Csak ne lenne már díszkötésben,
mint Kufsteinban államsfogoly,
túl Márványtengeren, szökésben,
vagy Torinóban valahol.*

*Csak ne szeretnék ők is váltig,
akikkel patvara vala
s vitatták még, hogy „mind egy szálig”
vagy várhat még szegény haza.*

*Olyan, mint védtelen szabadság,
lejáró gyógyszer, mely nem segít.
Hol elszedik, hol visszaadják
nekünk az Összesverseit.*

*Tavas-Mohács lesz mindenünkből
és rendes csárdáskiskalap...
Török kimegy, a Habsburg megdől,
sajnos a magyar megmarad.*

Göncöl-ügyek

*„Anyám, az álmok nem hazudnak”...
legfennebb messze van a hold.
József vagy, legmélyén a kútnak?
sötét van s félsz?
– hát ezt dalold.*

Istráng szakad, a malom messze,
a lejtő mindig erre lejt –
kell valaki, hogy ne eressze,
valaki aki nem felejt.

Huzassuk el a táltosokkal,
már minden bapty benne van.
Megrakva emberi jogokkal,
reménytelen és tárgyitalan.

Atlasz, az álmok... ez a nyitja:
legfennebb századokon át
„átok reá, ki elhajítja”...
Büntetlenül hagyhatja rád!

Valaki kell hogy állja mindig –
istenfi, költők, váteszek,
felfeszítik vagy csak leintik –
mit számít, ha még ráteszek

közös bajunk sulyára grammnyit,
elbírtja, „erős, mint barom”.
Hogy más helyett kell húzni annyit?
csekélység, ezt elhallgatom.

Nekifohászkozik a rúdnak,
vonul a szózatós szekér –
„Anyám, az álmok nem hazudnak”,
még minden gondunk belefér.

„301”

...És eltemetnek arccal lefele,
s a parcellának lesz már csak neve,
a névtelenség rétege felett
vagy negyven nyár követ negyven telet,
és szimbólum lesz akkor már a szám
egy temetőnyi ég homlokzatán.